



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce: **M. M.**
bytem ...
zastoupen JUDr. Denisem Kašicynem, advokátem
sídlem Kolínská 1722/16, Praha 3

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 12. 2017, č. j. MV-113625-4/SO-2015,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Napadeným rozhodnutím žalované byla pravomocně zamítnuta žalobcova žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky

za účelem zaměstnání. Platnost povolení původně končila dne 30. 11. 2013; žalobce sice včas požádal o prodloužení, předložil však jen povolení úřadu práce k zaměstnání na období od 24. 3. 2014 do 28. 2. 2015. Ani na výzvu žalobce nepředložil povolení k zaměstnání na období od 1. 12. 2013 do 23. 3. 2014, což žalovaná vyhodnotila jako nepředložení dokladů za účelem ověření údajů uvedených v žádosti ve smyslu § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalobce zejména tvrdí, že napadené rozhodnutí znamená nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, a zpochybňuje nepřiměřenou délku správního řízení.

II. Napadené rozhodnutí

2. Žalovaná konstatovala, že žalobce v prvostupňovém řízení ani na výzvu nepředložil povolení úřadu práce k zaměstnání na období od 1. 1. 2013 do 23. 3. 2014; neučinil tak ani v řízení o odvolání. Správní orgán I. stupně na základě této skutečnosti žádost zamítl podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy pro neplnění účelu pobytu, avšak žalovaná se s tímto právním hodnocením neztotožnila. Změnila tedy prvostupňové rozhodnutí tak, že žádost zamítla podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve znění do 14. 8. 2017 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tedy proto, že žalobce přestal splňovat podmínku udělení pobytového oprávnění, neboť ani na výzvu nepředložil doklady potřebné k ověření údajů v jeho žádosti. Jelikož žalovaná vycházela z podkladů, které byly součástí správního spisu již v době vydání prvostupňového rozhodnutí, považovala za vhodné prvostupňové rozhodnutí změnit podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu.

3. Žalovaná se také zabývala dopady svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Konstatovala, že žalobcova manželka s ním žije na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty, a není tedy na žalobci ekonomicky závislá. Žalobcova dcera je dospělá a žije na Ukrajině. Žalobce v odvolání ani v prvostupňovém řízení nepřiměřený zásah do svého soukromého a rodinného života nenamítal, a tedy správní orgány neměly povinnost vyhledávat skutečnosti, které by o takovém zásahu mohly svědčit. Žalovaná poukázala na skutečnost, že žalobci nic nebrání po návratu do vlasti případně požádat o nové pobytové oprávnění.

III. Žaloba

4. Žalobce předestřel, že vyřízení prodloužení pobytového oprávnění svěřil svému zaměstnavateli, který však v rozporu s dohodou nepředložil všechny potřebné doklady. Samotná skutečnost, že bude žalobce nucen znovu žádat o vydání pobytového oprávnění na zastupitelském úřadě České republiky na Ukrajině, představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého života. Dle žalobcova názoru ze všeobecně známých informací vyplývá, že podání žádosti na zastupitelském úřadě není možné bez využití nelegálních služeb zprostředkovatelů a placení vysokých poplatků. Žalobce legálně žije na území České republiky již déle než pět let, nedopustil se za tu dobu žádného protiprávního jednání; měl za to, že má zajištěnu legální práci. Dále žalobce uvedl, že správní uvážení musí podléhat mezím zákonitosti a že musí existovat účinné procesní prostředky k jeho kontrole.

5. Dále žalobce uvedl, že celé správní řízení trvalo déle než čtyři roky. Poukázal na skutečnost, že z práva na spravedlivý proces vyplývá povinnost správních orgánů rozhodovat v přiměřených lhůtách. Závěrem žalobce uvedl, že se správní orgány jeho případem nezabývaly s přihlédnutím k jeho konkrétním okolnostem.

IV. Vyjádření žalované

6. Žalovaná k otázce posouzení dopadů svého rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života poukázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž vyplývá, že takové posouzení je třeba provést jen ke konkrétním námitkám účastníka řízení. Pokud jde o délku řízení, mohl žalobce využít prostředků ochrany proti nečinnosti, což však neučinil. Dále žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhla, aby soud žalobu zamítl.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

7. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s.), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.).

8. Soud o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť žalovaná s tímto postupem po nařízení jednání výslovně souhlasila a žalobce po poučení soudem nevyjádřil nesouhlas.

9. Žaloba není důvodná.

10. Zaprvé je třeba uvést, že žalobce neuplatnil žádný žalobní bod týkající se zákonnosti vlastního důvodu zamítnutí žádosti, jímž bylo nepředložení dokladu potřebného k ověření údajů uvedených v žádosti podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Soud tedy zákonnost aplikace tohoto ustanovení nepřezkoumával, a to ani z úřední povinnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007 - 87, č. 1926/2009 Sb. NSS, bod 23). Žalobce sice uvedl, že vyřízení své žádosti svěřil třetí osobě, netvrdil však, že by z tohoto jeho rozhodnutí vyplývaly nějaké důsledky pro zákonnost napadeného rozhodnutí. V každém případě však platí, že účastník řízení je vázán procesními úkony svého zmocněnce i jeho pasivitou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2016, č. j. 4 As 111/2016 - 35, bod 19).

11. Žalobce uplatnil jen dva žalobní body. První z nich se týká posouzení dopadů napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, druhý potom nepřiměřené délky správního řízení. K oběma žalobním bodům soud předeseílá, že jejich obecnost předurčuje míru obecnosti soudního přezkumu napadeného rozhodnutí, neboť není úkolem soudu aktivně vyhledávat důvody pro vyhovění žalobě (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54; ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78; či ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 - 42).

12. Žalované je třeba přisvědčit, že jí zákon v řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu neukládá vyhledávat z úřední povinnosti skutečnosti svědčící o nepřiměřenosti zamítnutí žádosti do soukromého a rodinného života žadatele. Takové posouzení je sice třeba provádět na základě přímé aplikace čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, avšak pouze na základě konkrétních tvrzení žadatele (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 - 29, bod 13, a ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016 - 53, bod 38). Žalobce žádná taková tvrzení ve správním řízení neuplatnil, a tedy správní orgány neměly povinnost se jimi zabývat.

13. Ostatně ani v žalobě nebyly tvrzeny žádné skutečnosti, které by vzbuzovaly pochybnosti o přiměřenosti zásahu do žalobcova soukromého života. Samotná skutečnost, že žalobce žije a pracuje na území České republiky již pět let, k takovému závěru ani zdaleka nepostačuje. Žalovaná v napadeném rozhodnutí stručně pojednala o žalobcových

rodinných vztazích, které jsou jí známy z úřední činnosti, avšak žalobce na její závěry v žalobě žádným způsobem nereagoval a o svých rodinných poměrech nic netvrdil. Závěry žalované tedy obstojí.

14. Žalobce polemizoval se závěrem žalované, že může případně po návratu na Ukrajinu opětovně žádat o povolení k pobytu na území České republiky, a odkazoval přitom na problémy s přístupem na některé zastupitelské úřady za účelem podání žádosti. Městský soud nepochybně, že zastupitelské úřady České republiky v zahraničí v minulosti v některých případech nezákonně odpíraly žadatelům možnost podat žádost důstojným způsobem a v přiměřeném čase, správní soudy však dotčeným jednotlivcům vždy poskytovaly účinnou ochranu (srov. zejm. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 7 Azs 227/2016 - 36, č. 3603/2017 Sb. NSS). Zamítnutí žalobcovy žádosti o prodloužení platnosti jeho předchozího pobytového oprávnění mu tedy neznemožňovalo v případě splnění zákonných podmínek podat na zastupitelském úřadu České republiky na Ukrajině novou žádost.

15. Důvodem nezákonnosti napadeného rozhodnutí nemůže být ani nepřiměřená délka správního řízení. Proti zásahu do svých práv způsobenému nepřiměřenou délkou řízení se žalobce mohl bránit v jeho průběhu žádostí o opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 3 věty poslední správního řádu, potažmo žalobou proti nečinnosti podle § 79 s. ř. s. Nezákonná nečinnost však nepředstavuje vadu řízení, která může způsobit nezákonnost rozhodnutí ve věci samé (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2005, č. j. 6 Azs 283/2004 - 80; ze dne 5. 9. 2007, č. j. 3 As 44/2007 - 60; ze dne 29. 3. 2012, č. j. 4 Ads 165/2011 - 151; či ze dne 27. 8. 2013, č. j. 1 Ans 11/2013 - 51, bod 9).

16. Soud se nezabýval exkurzem k otázce správního uvážení obsaženým v žalobě, neboť napadené rozhodnutí není v žádném ohledu na správním uvážení založeno.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

17. Jelikož žádný z uplatněných žalobních bodů nebyl důvodný, soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

18. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů ten účastník, který měl ve věci úspěch. Žalobce v nyní projednávané věci úspěch neměl a žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly; proto právo na náhradu nákladů nemá ani jeden z nich.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. dubna 2020

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu